

DJURGÅRDAREN

N:o 6. 1919.

Ägare: **DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.**
 Ansvarig utgivare: **J. C. N. af KLERCKER.**
 Redaktör: **ERIC AHLSTRÖM, Skärsåtra.**
 Rikstelefon Skärsåtra 41. — Stockholmstelefon Skärsåtra 467.

11:te årgången.

Juniorerna.

Vi måste vara vår vän, ty det visade han sig vara, Sven Lindhagen, uppriktigt tacksam för artikeln i förra numret, Djurgården utifrån, vari han säkert och ofelbart utpekade vår svaga och ömtåliga punkt: juniorbristen.

Här ha vi, djurgårdare, nu ett par år levat i allsköns maklig beundran av oss själva, solande oss i gångna dagars triumfer, förglömmade, hur morgondagen skall komma att te sig. Inte ett dugg ha vi tänkt framåt. Inte en hand ha vi lyft för att försäkra oss om morgondagens djurgårdare; utan att vi rubbat oss i vårt bekväma läge, har tiden fått börja löpa ifrån oss.

Om ett par år ämnar folk t. ex. klå oss i skidor! I tysthet ha klubbar fosttrat pojkar, som skola stryka Djurgårdsmannarnas namn på de otaliga prislistorna. Och i det ha de svurit att lyckas. För ögonblicket måste vi också, skam till sägandes, medge, att det inte ser ut att bli svårt. Vem skall taga upp manteln efter Hedjerson? Vem skall upprepa Einar Olsons oförläpiga bravader? Vad heter brödrakvartetten, som skall följa efter männen Tandberg? Vad

heter vår nye Hansson och hur ser vår nye Sandström ut?

Detta om vintern.

Vem tar på sommaren bort Einar Nilssons kulstöttningsrekord från tabellen? Vem bräcker Kalle Sundholms och Hellgrens terrängsegrar? Vem upprepar Almlövs trestegssegrar? Och vilka namn få vi i utbyte mot de förlorade Nordström, Jahnzon, Söderström, Forsberg?

Vem? Vem? VEM?

Ja, säg det!

Just så ser det ut. Djurgården utvecklas på andra områden: brottning, boxning, fotboll. Men när följer fortsättningen på de våras triumfer på skaren och kolstybben?

Det är nödvändigt att här göra något. Och omedelbart. Heltas har en ynglingaavdelning på minst 350 gosshuvud. Och varför? Jo, därför att det finns äldre, som uppoffrande, intresserat entusiastiskt och sakligt ta hand om de unga, förstå att leda dem, smitta dem av sin idrottsglädje och göra dem till trogna klubbmedlemmar.

Inom Djurgården finnes gott om medlemmar, som gå sysslösa, men vilka

här skulle ha ett stort, tacksamt och lättarbetat fält till tjänst hos de ljus- och mörkblå. Det är onödigt, för att inte säga olämpligt, att belasta oss draghästar med förut stora lass, med ytterligare bördor. Olämpligt därför, att vi kanske inte så helt och fullt, som nödigt måste ske, skulle kunna gå upp i de nya uppdragen. Och saken får inte förfuskas. För övrigt vore det önskvärt att se några flera av de villiga i arbetet.

Därför riktar jag en varm, uppriktig vädjan till alla att omedelbart delta i arbetet för en juniorssektions bildande. Saken är allvarlig. Det hoppas jag att alla förstå.

Juniorer ha vi, och det en hel del till och med, men de sakna fostrare, ledare, män, som de skola se upp till, anförtra sina bekymmer åt och erhålla sina råd utav.

Läs sålunda inte detta för att omedelbart glömma det, låt se att Ni förstå sakens vitala betydelse och ta ett tag för ungdomen.

Eric Ahlström.

F O T B O L L .

Representationslaget

har efter en period av stillastående, daterande sig från 2—4-matchen mot Aikå, åter börjat marschera mot klarheten. Visserligen har det kunnat inregistrera så gott som idel motgångar, men måste, från och med andra matchen mot Örgryte, anses ha återfått något av sin stabilitet och spelskicklighet. Och laget går framåt, håller på att stadga sig, och är när som helst den gamla faktor Djurgården, som alla våra motståndare alltid måste räkna mycket noga med.

Här nedan följa några referat över lagets senaste matcher. De kunna kanske synas för mångomtalade, men det skedda berättas ju inte i så hög grad för våra kamrater som för kommande djurgårdare. Vilket får tjäna som ursäkt, förklaring och rimlig anledning till mångordigheten.

Örgryte. Valhalla den 18 maj i Serien 1—4.

Örgryte spelade första halvtid mot vind, medan djurgårdarna hade solen i ansiktet. Det är synd att säga, att spelet var så särdeles vackert, ehuru det likväl var en god fart, som hölls. Örgrytarna hade spelet om hand två tredjedelar av halvleken, och den återstående tiden befallde stockholmarna över farten. Båda lagen höllo bollen alldeles för mycket i luften. Örgrytarna hade de flesta och farligaste anfallen med några verkligt farliga skott av Dahlenborg, vilka dock antingen skötes en hårsman för högt eller också fångades av Rudén, som presterade ett bra spel mellan stolparna. Första halvtid gick, utan att något mål gjordes på någondera sidan.

Redan från avsparken i andra halvlek sattes en hård fart. Magnusson gjorde ett vackert upplopp på sin sida med en lagom hård centring, som Hallberg påpassligt satte huvudet till, och på det korta avståndet hade Rudén ingen möjlighet att klara. Dahlenborg hade till en början otur med sina skott; men slutligen smet han lekande och lätt in en hård boll på en passning från Appelgren. Minuten efter sköt samme spelare från liten vinkel ännu ett farligt skott, som Rudén dock lyckades klara. Djurgårdarna ryckte härefter upp i några häftiga anfall mot Örgrytemålet och det lyckades dem till slut att tränga en boll över mållinjen. Minuten efter trycktes själva den lede ha flugit i Appelgren, ty man fick bevittna ett anfall av honom i den gamla stilen, och efter att ha passerat försvaret lyfte han bollen över den utrusande Rudén och in i målet. 3—1 således.

Den kända djurgårdsenergien kröp fram en stund, och Örgryteförsvaret fick det ansträngande, dock icke värre än att påfrestningen kunde motstås. Spelet

HITTILL 3:

A-laget:

18 maj mot Örgryte	1—4
20 » » Västermalm	0—0
25 » » Örgryte	1—5
26 » » Nürnberg F. C.	0—3
1 juni » A. I. K.	1—1
6 » » Hannoversche S. F.	4—1

B-laget:

14 maj mot A. I. K. B.	2—1
21 » » Olympia	2—2
28 » » Järva	0—1
11 juni » Reymersholm	0—3

C-laget:

15 maj mot Fredriksdal	13—0
30 » » Hammarby B.	6—1

D-laget:

25 maj mot Bromsten	0—0
15 juni » Norrmalm B	5—0

Junior-laget:

3 juni mot Linnéa	1—0
10 » » Matteuspojkarna ..	1—1

Oldboys-laget:

25 maj mot Överstyrelsen	3—2
-------------------------------	-----

flyttades på nytt över till motsatta målet, och sedan forwards levererat några resultatlösa skott, skickade Friberg iväg en otäck boll, som ohjälpligt sökte sig in upp i högra hörnet utan chans för Rudén att klara. Matchen slöt sålunda med resultatet 1—4 för de våra.

I laget utträttade Rudén ett vackert arbete, och hans räddningar voro vid flera tillfällen storartade. Backarna voro jämnogda, Hemming kanske den bättre, men det var icke samma rush på honom denna gång som i stadsmatchen den 4 maj. Av halvbackarna var centern icke alls oäven, och i forwardskedjan höjde sig yttrarna och Knata Söderberg över de övriga. Om icke Schlaaf varit så sölig, kunde han åtminstone vid ett tillfälle ha reducerat motståndarnas övervikt.

Laget hade följande uppställning: Karlstrand, Schlaaf, Sune Andersson, Sten Söderberg, Gotte Johansson, Burman, Öjermark, Henning Söderberg, Hemming, Melch. Johansson, Rudén.

Westermalm. Stadion den 20 maj, vänskapsmatch. 0—0.

De 1500 tyckte visst i allmänhet att matchen var tråkig.

Må så vara, för den som begär rafflande sensationer, frenetiska ansträngningar, tjugande tip-top-evolutioner.

Undertecknad, som är nöjd med litet, tyckte det var trevligt att sitta i den milda aftonsolen och se enkel och lugn fotboll spelas. Det gällde inte att klänga

sig fast vid en poängstege, inte att med alla till buds stående medel slå ut antagonister ur en mästerskapstävling, inte ens att hävda en nationell eller lokal fotbollära. Det var två lag, som tillsammans arbetade med bollen och sig själva för att bli bättre.

Och kritiken måste bli därefter. Det hela liknade en kamratmatch à la gamla hederliga Stockholmsserien.

Spelet är lätt beskrivet. Både Djurgården och Westermalm spelade upp sig undan för undan och nådde skaplig klass en stund, innan det blev alltför mörkt. Man såg då rappt, direkt understödjande arbete av halvbackskedjorna. Man såg ... ja, se'n såg man ju egentligen endast målvakterna, och så Hemming förstås, som gått alldeles förbluffande framåt i bollbehandling. Hans »kunna» börjar nu komma i nivå med hans »vilja». Sparkarna äro rena och raka som Malms och f. n. absolut skarpare.

Det svagaste i matchen var skotten — man såg knappt något förstklassigt mer än ett långt av Köping andra halvtid under Djurgårdens pressning. Och dock gjorde matchens relativt lidelsefria karaktär, att t. ex. Sune Andersson hade nerverna i ordning till direkta »flugtingar», som dansken säger, pigga chansskott, som emellertid gingo över plankan.

Djurgården fick en straffspark (Wiklund krokade Schlaaf), som Sune satte bredvid.

Någon enstaka hörna samt litet ruffspel av Elmlad och Melcher Johansson kan dessutom noteras.

Men vad man bäst minnes från den obetydliga matchen var Öjermarks vackra insats, särskilt huvudspelet, tåskotten och hans raskhet i att rusa på sjunkande ballonger och spela dem innan de tagit mark. Det syns, vilken kolossal fördel denne duktige och sympatiske pojke haft av sin omfattande träning i allmän idrott, både fysiskt och intellektuellt.

(Idrottsbladets T. T.)

Örgryte. Stadion den 25 maj i Serien 1—5.

Djurgårdarna ställde upp med ett lag, som ansågs starkt, men det var nog endast på papperet. Det var den bristande träningen, som gjorde, att följande elva fruktade namn åter drogo det kortaste strået mot Örgrytes: Rudén, Hemming, Wicksell; Öjermark, Elmlad, Nordenskjöld; Karlstrand, Schlaaf, Gustafsson, Söderberg och Johansson.

Djurgårdarna hade under första halvtid solen och den svaga vinden i ryggen och satte från början upp en fart, som man dock var viss om, att de icke skulle kunna hålla. De pressade upp bollen mot göteborgarnas mål, men de hade ett starkt försvar mot sig och hade svårt att komma i skottläge. Örgryte tog saken

mera lugnt i början, men kom efter några minuter ned i ett angrepp. Dahlenborg sköt ett långskott. Hemming ändrade riktning på bollen och skymde Rudén, och bollen hamnade i nätet. Efter detta gingo djurgårdarna på energiskt och lyckades då och då få iväg ett måsskott, men antingen gick bollen tätt utmed målstolparna, eller också hamnade den i målvaktens säkra händer.

Spelet var under denna halvtid icke dåligt, och särskilt örgrytarna spelade bra. De hade icke legat av sig, sedan de slogo tigrarna, och denna gång behandlade de djurgårdarna lika illa.

Fram i mitten av halvtiden gjorde Hallberg ett mål påpassligt, tack vare blunder av Hemming, och omedelbart efter avsparken gjorde vänsterhalvbacken ett nytt mål. Därmed hade örgrytarna skaffat sig en säker ledning, men djurgårdarna tappade icke humöret, utan gingo på med stor energi, och snart nog lyckades Johansson och Söderberg lura Örgrytes försvar och den senare, efter en försmädligt lugn dribbling förbi Zander, lägga bollen i målet.

Detta blev emellertid djurgårdarnas enda framgång under matchen. De slappnade av mot halvtidens slut, och örgrytarna fingo ännu en gång bollen i stockholmsmålet, men målet ogillades riktigt nog av domaren, enär målvakten angreps, utan att han höll bollen. Första halvtidsresultatet blev sålunda 3—1.

I början av andra halvtid satte djurgårdarna i gång med några farliga angrepp, men dessa ledde icke till resultat, och snart nog övergick djurgårdslaget till försvar mot de pigga göteborgarna. Dessa drevo ideligen fram mot djurgårdsmålet, som ofta var hotat. Två gånger lyckades göteborgarna denna halvtid göra mål, och särskilt det sista gjordes påpassligt av Hallberg, medan tre djurgårdare voro intresserade men passiva åskådare. Spelet var för övrigt denna halvtid sämre än under första, men i stället hårdare.

Den kritik, som i tidningarna efter matchen utövades över djurgårdarna var hård. Men det förefaller, som om den vore rättvis. Det har nog nonchalerats för mycket med träningen.

Själv vill jag inte svänga färlan denna gången. Jag är rädd att bringas till för mycket överseende. I stället låter jag Glökar Well, som alltid visat sig vara en rättvis man, och en saklig, säga vännerna i Djurgården (vilka han håller styvt på) några välmenande ord:

I forwardskedjan finns det tre goda spelare, Karlstrand, Söderberg och Gotte Johansson. Det största felet hos dem är, att de ofta äro för långsamma med att sända iväg bollen samt — att de ej ha någon att sända den till. De enda farliga angrepp, som Djurgården gjorde, kommo från högerwingen, vilken ibland lyckades trassla sig fram och även på ett mycket flott sätt gjorde stockholmarnas enda mål.

Halvbackskedjan, som förr var Djurgårdens stolthet, var mycket svag denna gång. Nordenskiöld verkade alldeles otränad, och hans energi kunde ej ersätta hans brister. Elmblad var för långsam och osäker, ehuru han onekligen har arbetat sig fram betydligt och åtminstone bjuder till att lägga sina bollar på ett effektivt sätt. Öjermark var den bästa

trion, rätt snabb och pigg, och bör med mera spelvana bli en säker och god halvback. Vad backarna beträffar, måste man beklaga, att Hemming rätt tidigt i matchen fick en svår skada, som hindrade honom att spela på sitt vanliga sätt. Wicksell hade tagit platsen bredvid honom, och ehuru han ej var färdigtränad, hade han dock kvar sitt gamla behärska och trygga spel. Rudén blev även skadad, och borde under andra förhållanden ha kunnat rädda tredje målet.

Nürnberg F. C. Stadion den 26 maj, internationell. 0—3.

En synnerligen trevlig match, en bland de allra mest välspelade, behagliga och njutningsrika, vi på länge haft i Stockholm. Om tyskarna överraskade genom att spela bättre än man trott — och det var allt ganska mycket — så överraskade våra trevliga pojkar ännu mera genom att trots belastningen av efterdyningar från Örgryte-matchen dagen förut prestera sitt absolut bästa spel för året, periodvis — och ibland i långa perioder — fullt jämförbart med tyskarnas.

Om matchen skriver en intresserad meddelare till Djurgårdaren följande:

Helt oförmodat slog det tyska fotbollslaget Nürnberg F. C. den 26 maj kl. 10.00 i Stockholm. Helt oförmodat därför att det anlände »flera dagar för tidigt». Bestods nu ej heller något som helst officiellt mottagande; men vem kan rå för de'...

Glädjande nog fingo de våra det hedersamma uppdraget att leverera den första bataljen. Och härom skulle nu detta s. k. referat handla.

Kort och gott. Gästerna kommo — ehuru för tidigt! — spelade — bra! — och segrade — överlägset! Med 3—0; 1—0 i halvlek. Men de våra skötte sig ej alls oävet. En tidning fann sig också föranlåten att som rubrik sätta: Djurgården gör sitt bästa för året men förlorar med 0—3.

Tyskarna voro mest till sin fördel första halvleken, då de våra — även om de nu levererade en hel del bra skott — lågo avsevärt under, både vad snabbhet, fyndighet och teknik beträffar. — Redan efter fem minuter kunde gästerna notera den första större framgången, d. v. s. mål. Innertrion samspelade framåt med omsorg och lugn, och det hela slutade med att vänsterinnern Träg sände i väg en lång, hård boll, som slog in under tvärribban, utan att Rudén lyckades göra nåt åt saken.

I fortsättningen antecknade vi flera vackra skott av bl. a. Popp, Träg och Knata, som dock avvärjdes i sista stund. Och med 1—0 slöt första akten.

Efter pausen visade sig de våra från en betydligt fördelaktigare sida och pressade stundtals riktigt »grossartig». Men nu som ofta annars noterades målen av det andra laget; det första av Popp j.r.

C. M. OTTERMANN,
— JUVELERARE —
GÖTGATAN 9, STOCKHOLM.
Sportpriser. — Förlovningsringar.

på passning från Böhs, det andra och sista av Böhs själv, som kort innan med flit »missat» en straffspark (för lätt fångat mål därmed, ansåg han).

Lite kritik. Mycket lite! Tyskarna: kraftiga och satta typer med energi, snabbhet och god blick för spelet; ledig och god bollbehandling först och främst. Bäst: målvakten Stuhlfauth, högerbacken Bark, vänsterhalvbacken Riegel och v. i. Träg. De våra: saknade ingalunda energi och snabbhet men i alla fall det rätta temperamentet; just beroende naturligtvis på sviterna efter matchen dagen förut. Å andra sidan — nog förföljdes den tyske mannen i målet av en envis tur! De våra kunna följaktligen känna sig relativt belåna.

Särskilt effektiva föreföllo Ragge, Knata och Sune Andersson, ävensom Gotte...

Fotbollsrättan.

A. I. K. Stadion den 1 juni, vänskapsmatch. 1—1.

Djurgården prövade i Söderbergs (i efterföljansvärt god tid anmälda) frånvaro Öjermark i forwardskedjan, som center. Vilket visade två saker: att han med framgång borde kunna bestrida den femte, hittills vakanta platsen där, då helst som center, samt att Sune är dubbel så farlig som innerforward än som center. Den senare vore idealisk bredvid Karlstrand, som vill ha just sådana bollar, som Gotte fick av Sune denna match.

Vidare prövades, med i det stora hela framgång, Elmblad som back. Kunde detta bakersta försvar, Rudén, Wicksell och Elmblad, bibehållas och ävenledes halvbackskedjan, Nordenskiöld, Köping och Hemming, förbli oförändrad, borde de sex bilda ett synnerligen bergfast försvar. Det märktes för övrigt på Aikåskedjans svårigheter att få broderingarna att bli effektiva.

Djurgården började med detsamma att pressa och höllo på därmed en lång stund utan att egentligen kunna åstadkomma några farligare saker, trots ett flertal anstater till skott. Även flera hörnor voro att anteckna, och en av dessa tvingade verkligen Hiller till en charmant räddning.

Pressningen var ganska konstant till dess Thoddes breda stofthydda uppenbarade sig på planen. Då blev genast betydligt bättre reda i Aikås både försvar och anfall. Under den därpå följande perioden togo också de svarta ledningen. Kock kom fri efter en luftpassning från Svedberg, i första stöten motade Rudén, men Kock fick ånyo fatt i bollen och petade in den i nät. Så småningom tog emellertid Djurgården ånyo initiativet och låg de sista minuterna tydligt över i spel. Fagerberg hade ävenledes en synnerlig chans men sköt för tidigt och för mitt i mål.

I andra halvlek hade Aikå stundtals det bästa spelet, men dock icke så stort övertag som Djurgården under den första. Fagerberg hade emellertid strax i början ånyo en stor chans att kvittera, men även nu tog bollen mitt på den anstormande Hillerström.

Situationerna växlade ganska snabbt, och snart fick Ekis ett ypperligt tillfälle

på Runes centring, men var för långsam. Som vanligt. Därpå sköt Fagerberg bort sin tredje chans.

Liksom Djurgården i första halvlek hade Aikå nu en hel rad av hörnor, men det blev inte mycket bevämt med dem. I stället gick Djurgården till anfalls, och Sune, som för dagen arbetade framgångsrikt, gjorde ett gott arbete men ett dåligt skott, vilket emellertid behagade passera mellan benen på den fumlande målmannen och in i nät.

Efter detta blev spelet synnerligen livfullt, och det föreföll som om Aikå genom Bergström skulle haft de bästa utsikterna att hala in segern, men flera av hans hårda skott gingo utanför mål, fångades av Rudén eller inhiberades av Hemming. Resultatet 1—1 som värdeämätare av lagens inbördes spelskicklighet rättvist, för Djurgården i alla händelser en otvetydig framgång.

Hannoversche S. F. Stadion den 6 juni, internationell 4—1.

En Djurgårdskväll i gamla stilen, med fläkt, fart och stil. Det var då äntligen — mycket riktigt väntat — vårt gamla lag, som spelade, som bara det kan när det vill.

Jag hade tänkt skriva några vänliga ord till pojkarna med anledning av framgången, men ser mig förbigången av vännen Svenny i Nordiskt Idrottslif, vars ord desutom torde vara litet mera opartiska, och återger därför med hans välvilliga tillstånd in extenso kritiken.

»Det var en sann fröjd att se Djurgårdslaget spela på fredagskvällen. Humöret har nog alltid funnits kvar, det gamla Djurgårdshumöret, även då det sett som mörkast ut, men det är förmågan, som i hög grad fattats i år, förmågan att genombryta motsidans försvar och att göra mål. Det är sålunda i forwardskedjan svagheten suttit. Men i fredags fick man äntligen se anfall påbörjas, föras framåt och — genomföras. Och det blev mål, fyra stycken. A. I. K:arna på läktarna kanske invända, att det var A. I. K. som — gjorde de flesta målen åt Djurgården, och i viss mån är ju detta rätt, emedan det var Svedberg som träffade prick tre gånger. Men han hade god hjälp i de övriga, framför allt i Sune Andersson, som jag inte sett så bra på länge, om ens någonsin, och som tycktes trivas utmärkt med Svedberg, som också var synnerligen till sin fördel. Karlstrand var även god och Söderberg i början, men sedan ledsnade han. då Gotte Johansson inte begagnade hans många utlägg som sig borde. För Gotte lyckades ingenting denna dag och detta var ju heller inte så underligt då han redan före matchen var så gott som speloduellig.

Hjälvbackskedjans största förtjänst var att den låg i och arbetade. Som slavar över hela linjen. Eliest var det intet särdeles vackert spel den presterade, så när som på Öjermark, vilken är en elegant spelare och blir något med tiden. Hemming sprattlade på sin kant och gjorde mycket nytt, och Elmblad var bra i anfällen, men är för trög i vändningar och hinner inte med. Får träna mycket med huvudet, som han bör kunna begagna med stor fördel, tack vare sin

längd. Wicksell går med stora steg mot höjderna och Rudén befinner sig redan där. Melchers vila har tydligen bekommit honom väl.

Hela laget med frisk fläkt över sig och vilja att uträtta någonting. När en djurgårdare föresatt sig att riktigt på allvar slå ett stort slag, så gör han det också. Och denna dag hade man beslutat att tyskarna skulle besegras. Och då skedde detta också. Gratulerar Putte Frykman! God fortsättning!»

Några detaljer från den minnesvärda matchen borde komma in, men på grund av det knappa utrymmet måste de göras synnerligen summariskt. Alltså:

Djurgårdsspelare: Rudén; Wicksell, Melcher; Öjermark, Elmblad, Hemming; Gotte, Söderberg, Svedberg, Sune och Karlstrand.

1:o. Gott spel av den samlade djurgårdskedjan.

2:o. Knata individuellt genombrott, osjälvisk, utsökt passning till Svedis, som sköt, direkt, målet nummer ett.

3:o. Ragge passade till Rudén, som släppte bollen och en del tyskar förbi sig. Ragge klarade ett givet mål.

4:o. Sune avdribbling, kvartsvändning på femöringen, grannt vänsterskott, mål nummer två i bortre hörnet.

5:o. Karlstrands upplopp i stor stil, flott passning, Svedis precis skott, mål nummer tre.

Halvtid.

1:o. Hård, energisk press av tyskar, utmärkt räddningar av Rudén, men slutligen mål av centerhalv Imke.

2:o. Finurligt, utstuderat spel av djurgårdskedjan, utan resultat.

3:o. Hårt skott i taket av Svedis, på en flott upplagd hörna av Gotte. Djurgårdens fjärde mål.

4:o. Förnyade tyska stormanlopp.

5:o. Energiskt upplopp av Sune, utan skott, då pipan gick för full tid dessförinnan.

Fem A-lagsspelare

deltogo i federationslaget mot Finland, nämligen Rudén, Hemming, Wicksell, Söderberg och Karlstrand. Märkligt är att anteckna vederbörandes förbigång av Gotte Johansson och accepterande av Bergström. Men man var måhända rädd att det skulle bli fler djurgårdare än aikåare gubevars, och det hade naturligtvis varit en skandal!

De fem klarade sig gott. Jag skulle vilja sätta Knata och Ragge tillsammans som de bästa, då den förras initiativrikedom, framåtanda och arbetslust spelade lika stor roll som den senares tacklingsförmåga, uppläggningar och lugn. Rudén, Hemming och Karlstrand skämde naturligtvis inte heller ut sig, snarare och i mycket hög grad tvärtom förresten.

En Tysklandsresa

på tolv dagar, med matcher i Hamburg (2) och Hannover (2) på en söndag, tisdag, fredag och söndag, är avhandlad mellan Djurgården och Deutsche Sportzeitung, representerad av nürnbergarnas och hannovrarnas impresarie A. Flech.

Resan skulle företagas av representationslaget jämte tre reserver under mit-

ten av juli, och i allt, med resdagar sålunda, sträcka sig över tolv dagar. Naturligtvis skulle det vara synnerligen roligt för våra pojkar att få vara med om en sådan tripp, allra helst som herr Flech lovat det allra bästa mottagande. I det fallet torde vi också ha rätt att fordra en hel del, då de Stockholm gästande tyskarna hela tiden under sin vistelse här till största delen omhändertogs av djurgårdare (Melcher Johansson skall ha tack särskilt för hjälpen). En sak, som tyskarna även uppmärksammat och visat, dels genom uttalande om sina största sympatier för just oss, dels genom att göra detta reseerbjudande just till Djurgården.

Givetvis är det i första hand ekonomien det beror på. Drygt räknat går hela affären löst på 6000 kronor. Det vill säga: vi ha kalkylerat med 15000 riksmark, vilket efter nuvarande låga kurs inte gör 5000 kronor. Hur därmed i skrivande stund skall ordnas är inte nämnvärt klart, men vederbörande komma att göra allt för att få resan till stånd.

Varför vi i nästa nummer kanske ha en reseskildring.

B-laget

har en fruktansvärd konkurrens att utvärda i klass I. Av vad jag hittills sett av motståndarne representera Bollklubben, Järva och Olympia, måhända även Linnéa, synnerligen god fotboll, medan föregående års vinnare av serien, Aikå B, inte nämnvärt förmått imponera.

Alla lag äro synnerligen jämna, och överhuvudtaget spelas i serien av samtliga deltagande lag med imponerande målmedvetenhet och allvar. Utgången är absolut oviss, allra helst då lagen tycks besitta en förunderlig lust att spela oavgjort mot varandra.

Vårt lag, som bekant i det närmaste identiskt med fjolårstrea, den där och »Gänget» kallas — för övrigt redan tidigare i »bladet» presenterat — har emellertid börjat sitt arbete i serien på ett sätt, som inger de bästa förhoppningar. Då detta skrives, äro tvenne svåra konkurrenter expedierade och 3 poäng lyckligt och väl bärgade (före Järvamatchen alltså).

A. I. K., B. Traneberg den 14 maj i Klass I. 2—1.

En seger, som ej kom för tidigt, kan man gott kalla framgången på Traneberg den 14 maj, då Aikås * B-lag fick smaka på vår nya B-sammanslutnings första allvarliga energiurladdning. Jag har ej forskat i hävderna, men ett dunkelt minne säger mig, att ej mindre än 8 år förlutit sedan en Djurgårdstvåa sist kunde triumfera över sina antagonister från det svarta gardet.

Det lag, som nu upprepade den märkliga bedriften från 1911, hade följande sammansättning: Einar Svensson; Rubbe Sundberg; Svedling; Arwe, Öjermark, Burman; Georg Johansson (Fransman), Lulle Johansson, Schlaaf, Fagerberg och Karl-Otto Karlsson.

Våra pojkar arbetade förbluffande säkert och voro åtminstone under hela för-

* Ala's nystavning.

sta halvtid absolut överlägsna i spel. Bollen hölls också företrädesvis på Aikås planhalva, men en viss otur förföllde forwards, så snart de fått håll på målet. Den enda framgången under denna överlägsenhetsperiod var en välskjuten straffspark av Öijermark, tilldömd för en grov hands på ena Aikåbacken. Före pausen lyckades de svarta kvittera genom en slumplyra från Brage, som Rubbe Sundberg i ivern råkade hjälpa över mållinjen.

Andra halvtid verkade Djurgårdarne till en del utkörda, och Aikå låg långa stunder hårt på offensiven, men det stabila blå försvaret höll svartingarna på behagligt avstånd från Stor-Klas' territorium. Brage, som aldrig kan vänta sig några sympatier från djurgårdshåll (vi skola aldrig glömma fallet John Jonsson vid motsvarande fjolårsmatchen) gjorde i halvtidens slut de sina en verklig björntjänst genom att på vanligt sätt försätta — Spångberg ur spel. Schlaaf grep i den s. k. elfte timmen den chans, som häri genom yppade sig, dribblade igenom luckan i Aikås bakre försvar och satte in ett hårt vinnande mål. Full tid 2—1.

Om en betygssättning skall verkställas, måste Abbe Öijermark utgå som absolut primus och med det högsta vitsord, som kan givas. Abbes spel denna gång var så fulländat, att vi i Stockholm icke sett maken denna säsong. Mera tors jag icke säga om Abbe, då blir han kanske högfärdig. Som god tvåa vill jag placera Schlaaf, vilken låg i som aldrig förr. Hade den gode Kalle kunnat se sig själv, skulle han säkert ha sagt: »Det var förfärligt stiltigt!» Och så »med utmärkt beröm godkänd» till alla de övriga, ingen nämnd och ingen glömd.

M r. X.

Olympia. Traneberg den 21 maj i Klass I. 2—2.

Denna gång hade laget svårt att samla spelarna. Schlaaf, Burman och Abbe voro satta ur funktion genom sitt deltagande i A-lagets göteborgsmatch söndagen förut, Rubbe och Keva Fagerberg förhindrade av militära kommenderingar och Stor-Klas skadad i armen sedan Aikåmatchen en vecka tidigare. Det blev att låna C-lagets Bergvall och placera honom längst akterut, mobilisera upp Wicksell och Lill-Einar, vilka annars skulle varit publik, och Widgren, som var ute med »lilla hon» för att slita på dansbanan och ett par 10-kronors halv-sulor. Som v. i. uppenbarade sig en liten svarthårig tjockis, enligt uppgift juniorernas c.-h. b. och lystrande till det icke precis över sig originella namnet »Bullan». Medan tanken omsvävar denna något exotiska figur, vill jag i sanningens intresse andraga, att ifrågasvara »Bullan» omedelbart innan han inträdde på sin ansvarsfulla post i B-laget varit engagerad för c:a 3 timmars oavbruten träning, varför den energistycka han förmodade utveckla kunde uppmätas i skäligen få ampère.

Olympia dirigerade spelet så gott som hela första halvtid och då dess h. i. hårt satt in första målet efter en vansinnig placering av Djurgårdens backar (Svedling skulle ha låtit Wicksell ensam sköta om den rushande v. y.), började vi på

läktaren redan skönja nederlaget. De sporadiska anfallen från djurgårdskvartetten + »Bullan» verkade föga hoppigivande, och än värre blev det, när Bergvall i början på andra halvtid så att säga skänkte bort målet n:o 2.

Men sedan blev det anmat ljud i skållan. Lill-Einar drog sina forwards med sig i den ena stormlöpningen efter den andra, Lulle började spela lekande lätt, såsom han kan, då han är i esse, Karl Otto rushade och centrade, och Widgren lade upp en mängd hörnor, så det var en lust att se det. Tiden led, resultatet stod fortfarande 2—0 för Olympia, publiken hejade och tittade på klockan... och så hände det. Karl-Otto absolverade ett 60 m.-lopp på en tid som säkert höll sig starkt i närheten av det Engdahlska rekordet, med isande lugn skickades en stilcentring mot centern, där Lulle om möjligt ännu lugnare satte huvudet till bollen. Jubel och avspark, några mästerliga hörnor av Pjuten, 2 min. kvar, fortsatt Djurgårdspressning, 1 min. kvar, ett långskott från Ragge, en petning av Lulle, 2—2, ännu värre jubel, ena poängen räddad, full tid.

Med en utvilad v. i. hade Djurgården vunnit, ty då hade kedjan blivit övermäktig t. o. m. ett starkare försvar än Olympias. Forwards ha fått sitt omnämnande. Bland halvbackarna lyste Fransman; Arwe var för långsam och Nilson för hänsynsfull. Backarna bra utom vid första och Bergvall d:o utom vid andra målet. Jag hoppas det inte var sista poängen, som togs!

M r. X.

Järva. Traneberg den 28 maj i Klass I. 0—1.

Det blev stryk för B-laget tack vare deras forwardskedja, vilken spelade mer än lovligt slött eller rättare sagt inte alls. Fagerberg har varit krigare i hela fjorton dagar, men tycktes detta oaktat inte alls ha lust för någon offensiv. Lulle kom nog från en bättre middag, och Nisse Nilsson var som högerytter misslyckad. Knatten i centern blir bra med litet träning, men nu var han alldeles slut andra halvtid. Karl-Otto var god så länge han tog det lugnt. Försvaret oklanderligt.

Järvas mål gjordes av centerforward med ett skott i högra hörnet, omöjligt för Einar Svensson att ta. Trots de mest lägliga tillfällen kunde inte våra vare sig utjämna eller ta ledningen, varför poängen inte gick hem.

Innan detta blir publicerat har nog laget haft en eller två matcher med betydligt bättre resultat eller åtminstone med bättre spel och fart än i den ovan nämnda matchen. Hoppas jag! Två sådan nonchalans och tröghet hör inte hemma i Djurgårdens lag, och berodde naturligtvis på en helt tillfällig spelolust.

»Gänget» får inte förneka sig, eller hur?

(Fjorton dagar senare har det meddelats oss att Järva förlorat matchen, på grund av att på dess spelareförteckning upptagits en spelare, som icke spelade med och i vars ställe en icke kvalificerad deltog! Varför även de två poängen togos hem.)

Edvin.

Reymersholm. Traneberg den 11 juni i Klass I. 0—3.

Det blev en stor missräkning för de kristna. Redan efter två minuters spel låg bollen i B-lagets mål inspelad av vänster inner, sedan Svensson tappat den. Han skulle försöka få ifrån sig bollarna litet hastigare.

Man tog dock målet med lugn. Reymersholm hade ju inte vunnit någon match förut och Djurgårdens B-lag räknas ju till ett av de bättre lagen och följaktligen skulle det vinna!!!

B-laget spelade riktigt vackert med precisa passningar, men skotten voro långt ifrån precisa och gingo åt alla möjliga håll, utom åt det de voro ämnade. Schlaaf kom igenom ett tag och blev krokad, men vännen Gustafsson såg absolut ingenting. Han underlät förresten att blåsa för en hel del mindre trevliga saker.

Så var Kalle framme igen och nickade, Lulle skarvade, men målman fick i sista minuten en hand på bollen och gjorde hörna, på vilken det blev ett formligt bombardemang mot Reymers mål, men alltid var det någon i vägen.

Andra halvtid blev den första lik. B-laget behöll övertaget, men Reymers gjorde målen. Nisse Sund fick en bra boll, men skottet tog i underkant på ribban och studsade ner, men ingen var framme. Schlaaf fick en löpboll av Lulle, men när skottet skulle gå flyttade någon Reymersholmare litet grand på Kalle och tog hand om bollen själv.

Så kom andra målet. Reymers gick ner på högersidan och hela försvaret drog sig ditöver och när passningen gick över till vänsterytter stod denne alldeles fri och hade inte något särskilt besvär att göra mål. Tredje målet borde Svensson tagit.

Försvaret bröt bra, men i markeringen och upplägningarna till forwards brast det betydligt. Kedjan var inte bra med Lulle som vänster inner. Ute på plan spelade den gott, men framför mål var den som redan nämnts ineffektiv. Återstår endast att konstatera, att laget borde ha vunnit.

Edvin.

Av åskådare har det berättats mig, att Nisse Sund spelade med. Men inte Fagerberg. Vilket var oanständigt, sett ur synpunkten spelskicklighet. Vidare satte det givetvis Lulle Johansson betydligt ur funktion, genom att låta honom gå på vänsterkanten.

B-laget får upphöra med experimenten i sin forwardskedja. Det kan aldrig bli tal om någon samspelhet så länge det skall ombytas och flyttas överallt.

A la.

Till

SÖDERBERGS KONDITION

HAMNG. 36, BIRGERJARLSG. 3

skall man gå o. frukostera,
luncha o. supera.
Där är treffligt, gott o. billigt

En Norrlandsresa.

för en B- och C-lagskombination med inslag av en och annan ledig A-lagsspelare kommer att företagas omedelbart efter Midsommar med speldagar den 27 och 29 juni, med Friska Viljor i Örnsköldsvik som arrangör. Hurdant laget blir är i presslägningsögonblicket obekant, men vederbörande arrangörer ha önskat en välspelade kombination, varför ett synnerligen starkt lag är påtänkt.

Redaktionen föreslår följande lag, från målvakt räknat:

Bergvall, Svedling och Hemming, Burman, A. Pettersson och Öjermark, Sandström, Fagerberg, Karl och Lulle Johansson samt Karl-Otto Karlsson, med O. Pettersson, Ivar Karlsson och Landgren som reserver. Färdledare herr Einar Svensson och John Bång.

Senare meddelas oss att följande spelare medresa: Sandström, Fagerberg, Lulle och Georg Johansson, Schlaaf, Karl-Otto och Ivar Karlsson, Burman, Arwe, Sundberg och Einar Svensson, samt ledaren Frykman.

C-laget.

startade serien, som väntat var, med en viss käckhet och till synes energiskt samt frapport målmedvetet, i alla betydelser.

Det var inte ett starkt lag, som fick möta de ljus- och mörkblås första framstöt, men var som försöksobjekt acceptabelt: det lät nämligen vårt lag spela in sig och spela ihop sig.

Jag vet inte hur lagen i klass II äro för övrigt, men det förefaller mig som Djurgården borde komma rätt långt upp på listan. Där om vittnar för övrigt lagets andra match, vilken även slutade med en seger — det var mot Hammarby B — den också, vunen i samma anda som den första, med en massa mål, kärvt och allvarligt spel, samt stor och skräckinjagande energi.

Fredriksdal. Traneberg den 15 maj i Klass II. 13—0.

På Tranebergsteatern (Direktion: Ernst Ekberg) framfördes den 15 maj av det Gillströmska sällskapet, under medverkan av ett lag från Fredriksdals Sportklubb, en repris av »Det gamla spelet om en fotboll». Publiken, som tillströmmat, uppgick till ca: 17 personer, mer eller mindre honoratiors. Det Gillströmska sällskapet företedde följande ensemble: Sandström, Alf Karlson (debut), Karl-Johan, Ragge (gäst), Gävle-Pelle; Landgren, Gävle-Pelles bror, Empa; Strälén, Tedde och Bergvall, vilka alla med liv och lust uppgingo i sina roller. Pjäsen hade karaktären av fars, men slutade dock tragiskt (för Fredriksdal) — 13—0.

L u n k a n.

Hammarby C. Traneberg den 30 maj i Klass II. 6—1.

Motståndare var denna gång Hammarbys C-lag, vilket slapp undan betydligt billigare än Fredriksdal, en omständighet, som närmast får tillskrivas Djurgårdens för dagen mindre goda form. Det är synd att tala illa om pojkarna, men nog borde forwardskedjan ha kunnat prestera något bättre saker emot det till

synes icke så bålstarka Hammarbyförsvaret. Men för all del, 6 mål är vackert så, helst om man tar i betraktande att de vid premiären så framgångsrikt gasterande Wicksell och Alf Karlson nu voro frånvarande. Fast ersättarna skändes ju inte för sig: Lundberg på v. i. gjorde två vackra mål och Folke Jansson slog visserligen inga trestegsrekord, men spelade i stället vänsterhalv så som namnen från Jönköping ej kan göra efter. Och ändå är pojken bara junior ännu. Empa Ericson var framsatt som h. i. och bad efter matchen att få en blomma i Djurgårdaren, och det är ju en billig begäran. Men flyttar han tillbaka som halvback nästa gång, ska han få en hel bukett.

Resultatet blev 6—1 (3—1) för Djurgården. Målskyttar: Lundberg 2, Karl-Johan 2 och Gävle-Pellarna var sitt.

Nästa Söderlag!

Mr X.

D-laget,

förra årets obesegrade segrare i Klass V, har även hunnit visa sig på Tranebergsarenan. Debuten blev ju inte enbart lyckad, men å andra sidan aldrig en tröstlös tillställning. Lyckligtvis blev den andra matchen, mot N. K., uppskjuten — anledning Dagbladsstafetten samma dag — varigenom laget kanske undgick en förlust, då det ännu inte är så fullt färdigt med sin samträning.

Att hysa några farhågor för laget finns icke. Dessa skulle i så fall röra sig om lagets placering som första eller andra namn från toppen räknat.

Och jag tror att andan i laget är god. Allt fler ur fjolårslaget ha börjat visa sig och dem kan man tryggt lita på.

Vilket är allt som kan ägnas det i det här numret, då det inte har hunnit spela mer än nedanstående match.

Bromsten. Traneberg den 25 maj i Klass IV. 0—0.

Vårt lag var det bättre och med litet tur hade de nog vunnit med en tre måls övervikt. Hela första halvtid hölls spelet uteslutande på Bromstens halva, men det var som förgjort, ingenting ville lyckas, inte ens en frispark två meter från mål gav önskat resultat.

Andra halvtid släppte laget betydligt taget och Bromstens forwards fick igång några anfall, men skotten gingo liksom Djurgårdens åt skogen.

Så kom Bromstens stora chans. Någon sköt på kort håll rakt i bröstet på Wicander och returballen sköt samme man från tre meters håll över. Den gången hade vi åtminstone tur eller kanske rättare sagt Bromsten otur.

Det blev återigen rörelse nere vid Bromstens mål. Göken och Tidner sköto var sitt skott, som tangerade utsidan på stolpen. Göken gick upp som högerinner och Sundberg gick centerhalv sista kvarten, men när Östman blåste för full tid, stod spelet fortfarande 0—0.

Lagets uppställning i denna dess första match var, från mål: Wicander, Andersson, Rockström, Rosberg, Berglund, Hülphers, Wallenström, Sundberg, Björklund, Tidner, Nordström.

E d v i n.

Junior-laget.

Junioreernas första seriematch ägde rum på Traneberg tisdagen den 3 juni mot Linnéas juniorer. Laget är i år starkt och ett av de bästa i Stockholm, varför det har alla utsikter att åtminstone och tills vidare slå sig fram till andra omgången, vilket närmast bör vara deras mål. Laget består av följande spelare: fr. v. y. Hellner, Petersson, Karlsson, Öjermark, Eneström, Jansson, Gustavsson, Hagberg, Lundin, Danielsson, Broman. Som synes saknas i denna uppställning en av lagets bästa spelare, Göte Levin, vilkens inregistrering genom Olympias ogenhet ej ännu har kunnat fås upphävd.

Linnéa. Traneberg den 3 juni i Klass Jun. 1—0.

För att återgå till matchen så är om denna endast att säga: 1:0 att det regnade som om himlen varit öppen; 2:0 att planen var ytterst hal, vilket dock icke besvärade djurgårdarna så mycket som de andra, då Levin hade slagit i dubbarna ordentligt åt hela laget; 3:0 att Affe Karlsson gjorde målet i 1:sta halvtid med ett hårt markskott från strafflinjen, som träffade ena stolpens insida; 4:0 att andra halvtid gick i sumpningens tecken ithub att djurgårdskedjan lyckades undgå att få in bollen fyra (4) gånger då det var lättare att sparka den i mål än någon annanstans, medan endast slumpen och Janssons resoluta uppträdande räddade djurgårdsmålet; 5:0 att Lundin, Jansson och Karlsson voro bäst och alla de andra bra, vilket dock icke hindrar att spelet hade kunnat vara bättre, framför allt samspelet, som var skäligen skralt, vilket emellertid till en stor del kan skrivas på den usla planens konto.

Och så till slut en uppmaning till föreningens medlemmar: Snälla djurgårdare, kom ut och heja, när junioreerna spela. Vid matchen hade Linnéa, vars medlemmar dock till största delen bo på Söder, ett helt hejargång på Traneberg, medan djurgårdarna på sin egen idrottsplats lyste med total frånvaro så när som på en herre, vilkens kärlek till junioreerna ännu ej synes ha slocknat, och som stod och hejade våldeliga, men som lika naturligt som beklagligt snart blev hes.

F — d. — d.

Matteuspojkarna. Traneberg den 11 juni i Klass Jun. 1—1.

Våra pojkar saknade tyvärr denna gång sin berömda center, varför kedjan saknade både sammanhållning och skjutförmåga. Backen Danielsson vikarierade i Alf Karlsons ställe och spelade både förstärkt och säkert. Bland forwards märktes för övrigt Hellner genom sin goda uppfattning och icke föraktliga snabbhet. Den pojken är något att ta vara på. I ännu högre grad gäller detta högerhalven Hagberg, som bland dagens elva spelare ingav de största förhoppningarna, vaken, snabbtänkt och välspelade som han var.

Även de båda andra halvbackarna skötte sig över godkänd, vilket säger en hel del, då på halvbackskedjan låg matchens största arbete.

Bakersta försvaret släppte in en boll. Det kan ju tas som beröm, då M.-pojkarne flera gånger än Djurgårdens forwards voro igenom respektive försvar.

Spellet var ungefär jämnt fördelat. M.-pojkarne hade kanske de bättre anfallen, men kunde inte utnyttja dem. Vårt mål gjordes på en straffspark, det utjämmande från en liten vinkel, synnerligen flott; båda i första halvtid.

Broman och backarna skola ha ett erkännande för sin hederlighet att vid domarens fråga om M.-P:s boll var inne verkligen erkänna detta.

Emellertid äro nu 3 poäng hemma i den förberedande tävlingen och två besvärliga motståndare avfärdade. Men därmed är inte laget upe i slutomgången, varför det torde ligga i för de andra poängen också.

A la.

Old boys-laget

torde tillvarataga alla möjligheter till träning. Saken är nämligen den, att Djurgården måhända litet längre fram, i augusti, startar en liten Old-Boys-serie på

Traneberg, och då gäller det för vårt lag att hävda anseendet. Vår elva har ju aldrig fått stryk. Men nu har det dykt upp någonting som heter Västermalms Old-Boys, och över horisonten börjar avteckna sig flera liknande konstellationer, bland vilka med en viss fasa upptäckts ett Aikålag av fruktansvärd sammansättning.

Alltså skall här tränas!

Det bör inte bli svårt att få ihop ett bra lag. Vi kunna få en ferm forwards-kedja med sådana namn som Schörling, Friberg, Einar Olsson (en världsberömd trio för en del år sedan), Sandqvist, Andrén och Bomgren. En perfekt halvbacksditto bland namnen Öhman, Janson, Norling, Bohlin och Åkerholm. Ett stabilt backpar bland namnen Jahnzon, Lavass, Skoglundh, Käck och Wilhelmsson. Målvaktsnamn äro Ingmanson, Rowlandsson och Jakobsson.

Tänk på att Djurgårdens Old Boys aldrig fått stryk i fotboll.

Och så en annan stor nyhet. Det kan hända, att Djurgårdens Old-boys-lag blir det första i Sverige — i den klassen förstås — som får möta ett utländskt lag.

Och inte nog med det, utan desslikes på utländsk (!) mark.

Saken är nämligen den att Klehan kom på idén (tillsammans med tyske ledaren Flech) och Frykman håller på att — med stora möjligheter till gott resultat — realisera den. Med en old-boys-match i Hannover och en i Hamburg, under augusti. Vad sägs?

Vid säsongens slut

eller om vi säga senast den 1 november skola respektive kaptener till Frykman — detta gäller samtliga sex lag — inlämna uppgift på den spelare i respektive lag, som enligt kamraternas i respektive lag beslut, skall erhålla årets

premie

för gott spel, gott kamratskap och god djurgårdiskhet.

Denna premie består i år av ett presentkort å kr. 25:—, som uttages där den premierade spelaren så önskar.

Alla man torde därför hålla ögonen öppna, så att vid tiden för avgörandet han må kunna avgiva sin röst med rättvisa, rent samvete och gott hjärta.

E t t f ö r s l a g .

Med varm och gratis hand tillägnat skidavdelningen.

I anslutning till min lilla anspråkslösa artikel å första sidan om juniorerna och för att i någon mån undvika att bara komma med kritik utan uppslag, framlägger jag här, till allmän diskussion i Djurgårdaren, ett förslag till en skidtävling den följande och kommande säsonger för skolavdelningarna inom Djurgården, Hellas och Thor (Uppsala).

Det gäller terrängåkning, där Djurgården behöver träna upp sina ungdomar. Bästa sättet att få fram pojkarne är ju genom tävlingar och kunna dessa gå tillsammans med en konkurrerande klubb, blir ju intresset ännu större.

Faran för att Djurgården skall torka ut på terrängområdet är ju onekligen stor och en dylik händelse skulle ju vara minst sagt genant, för att inte passa in ordet och begreppet skandalös.

*

Nog av; härmed ett tävlingsförslag.

1) Tävlingarna äro avsedda att bli va tre, samtliga i terrängåkning 10 km.

2) Varje förening (av Djurgården, Hellas och Thor) anordnar under säsongen en tävling.

3) Deltagare äro medlemmar från de

tre föreningarnas skolavdelningar (ynglingar under 17 år).

4) och 5). Prisbedömning och pris.

De fem bästa från varje förening räknas och erhålla en poängsiffra i enlighet med placeringen i hela tävlingen.

T. ex.: Djurgården deltagar med åtta löpare, varibland de fem bästa placera sig som 1, 5, 13, 18 och 21. De erhålla motsvarande poäng (1+5+13+18+21) och föreningens lag sålunda 58 p.

Den förenings lag, som vid säsongens slut uppnått lägsta poäng, har åt föreningen erövrat vandringspriset för ett år. Vid lika poäng avgör lägsta sammanlagda tiden.

T. ex.: Djurgårdens lag erhöill vid första tävlingen 58 p., vid andra 45 p. och vid tredje 43 p. Tillsammans 146 p. Men Hellas' femmannalags poängsummor ha varit 45, 43 och 39, varför klubben med sina sammanlagda 127 p. ligger bättre.

Den yngling, som efter säsongens slut uppnått lägsta poäng i alla tre tävlingarna sammanlagt, har erövrat hederspriset såsom bästa man. Även andra, tredje och fjärde man erhålla pris. Vid lika poäng avgör lägsta sammanlagda tiden.

T. ex.: Djurgårdens A:son har i de tre tävlingarna placerat sig som 2, 2 och 1, sammanlagt 5 p. Hellas' B:s sons placering är 1, 3 och 2 samt sammanlagda poäng 6. Thors C:son har även poängsumman 6 genom placeringarna 1, 1 och 4. A:son är sålunda första man. C:son har genom två första pris troligtvis bättre sammanlagd tid är B:son och får andra priset.

Vid var och en av de tre tävlingarnas slut erhålla de fem bästa i tävlingen av den arrangerande föreningen pris.

6) Vandringspriset blir förenings egenom efter tre säsongers, utan ordningsföljd, hemförande av detsamma.

*

Ja, så ser det ut, enkelt och lättfattligt, spännande och eggande, nyttigt och vältränande, enligt mitt förmenande.

Pris. Det ordnar sig. Här borde väl Skidförbundet eller Främjande kunna sätta upp en ståtlig pokal. Och en enskild givare få fram bäste mans hederspris.

Varför i varje tävling också bör utdelas pris är för att hålla t. ex. en duktig pojke, som segrat eller placerat sig bra en gång och sedan kanske inte kunnat komma med, en liten smula skadeslös.

Frågan tidigt väckt, då vi äro i juni! Må vara, men jag vill ha fram en liten diskussion i ämnet och uppmanar medlemmar med synpunkter om ovanstående eller andra frågor att komma igen med bidrag till de närmaste numren.

Varför jag alltså hoppas på att få anledning att återkomma.

Juvelerare
O. B. Sjögren
Drottninggat. 80 **Sportpriser**
(Hörnet av Kungsgat.)

Lördagar **STUVAR**
af **Dam-, Herr- & Barn-tyger.**
LIGNERS KLÄDESHANDEL
STUVADELNINGEN
SALVIIGRÄND 7 (hörnet av Myntg.)
(nedanför huvudaffären).

ALLMÄN IDROTT.

Klubbtävlingarna

började på allvar söndagen den 18 maj ute på Traneberg, varvid under hygglig anslutning tävlades i kulstötning och längdhopp. Det är, trots resultatens anspråkslöshet, roligt att se, att det är endast nya namn, som förekomma.

Kulstötningen, båda händer, gav resultaten:

1. C. G. Swanberg. $9.25 + 8.52 = 17.77$.
2. Fr. Skoglund. $8.90 + 8.50 = 17.40$.
3. E. Thorbiörn. $9.10 + 7.97 = 17.07$.

Längdhopp:

1. Fr. Skoglund. 5,71 m.
2. E. Thorbiörn.
3. S. Brodin.

Torsdagen den 22 maj kom fortsättningen, denna gång på Östermalms Idrottsplats. Resultaten äro som sagt synnerligen anspråkslösa, men pojkarna ha heder av sina prestationer ändå. Alla äro inte födda att bli stjärnor, och den allmänna idrotten är nu en gång för alla — men bara tillsvidare — av låg standard hos oss. Men det skall ju bli bättre, enligt överenskommelse.

Denna gång gällde tävlingen 800 meter, som gav resultaten:

1. Bernt Nylund. 2,21,7.
2. E. Thorbiörn.
3. F. Skoglund.

Fortsättningen gick på Traneberg söndagen den 25 maj. Denna gång var det överraskande gott om deltagare, med ett inslag bland ungdomarna av tvenne oldboys, Sandqvist och Schörling, mot vilkas spänstighet åren tycks haft litet att säga till om. Sandqvist besatt nästan samma smidighet i höjdhoppet som under hans glansdagar. Resultaten blevo:

Diskuskastning:

1. C. G. Swanberg.
2. Fred. Skoglund.
3. A. Schörling (Old boy).
4. S. Brodin.

Höjdhopp:

1. K. Sandqvist (Old boy) 160 cm.
2. Fred. Skoglund 160 »
3. Lulle Johansson 152 »
4. A. Schörling (Old boy) 142 »
5. Nils Nilsson.
6. Karl-Otto Karlsson.

Med berömvärd precision följdes det uppgjorda programmet den 29 maj å Traneberg av tresteg, spjut och stavhopp. Fred. Skoglunds spjutresultat är inte dåligt, i betraktande av att Skoglund först i år lämnat juniorernas led. Placeringarna i grenarna, som denna gång inte samlat så många deltagare som näst förut, blevo:

Trestegshopp:

1. B. Nylund.
2. F. Skoglund.

Spjutkastning:

1. Fred. Skoglund. $34,88 + 32,24 = 67,12$.
2. C. G. Swanberg.
3. B. Nylund.

Stavhopp:

1. B. Nylund.
2. F. Skoglund.

HÄRNÄST:

Föreningstävlingarna fortsättas under slutet av juni i de grenar, vilka hittills ej hunnit slutföras. (Se Idrottsbladet och Stockholms-Tidningen.)

Föreningsmästerskapen påbörjas under senare hälften av juli och kungöras följaktligen i Djurgårdarens julinummer.

Juniortävlingarna (skolungdom) påbörjas samtidigt med föreningens mästerskapstävlingar och kungöras i Djurgårdarens julinummer.

Sektionsstyrelsen.

Första serietävlingen å 100 m. blev närmaste tävling och den gick den 5 juni å Östermalm med 5 deltagare och slutresultatet:

1. B. Nylund. 12,7 sek.
2. C. G. Swanberg.
3. B. Westermark.

Den 12 juni, på Östermalms Idrottsplats, mötte återigen en ganska talrik samling ynglingar upp.

Tävlingarna gingo å 100 och 400 meter och lämnade följande resultat:

- 100 meter, seniorer:
1. B. Nylund. 12 sek.
 2. S. Brodin.
 3. C. G. Swanberg.
 4. B. Westermark.

- 400 meter, seniorer:
1. B. Nylund. 59,6 sek.
 2. N. Nilsson.
 3. Sven Jonsson.
 4. C. G. Swanberg.
 5. C. A. Lundquist.
 6. S. Brodin.

Juniorer:

1. H. Essing.
2. Sven Jonsson.

Svenska Dagbladets stafett.

Ja, så är då den dagen över! Och det må sägas rent ut först som sist: strunt var det med Djurgården trots allt, både med seniorer och juniorer. Det finns inga kryphål den här gången, inga ursäkter, inga förmildrande omständigheter. Det blev fiasko, och därmed punkt.

Man borde kanske dra ner ridån och låta tystnadens trots allt värtaliga slöja vila över händelserna. Men jag vill inte tiga, står inte till svars med det, om ock

andra än må låta det passera oanmärkt. Och jag måste säga ett par ord.

Här finns det medlemmar — ett par av dem, det måste framhållas, verksamt arbetande för Djurgårdens representation vid Dagbladets stafetten — som dag efter dag arbeta för Djurgården, offrande både tid och pengar för att fullgöra ett dem pålagt eller av dem antaget uppdrag. Och här finns det å andra sidan medlemmar, som för sin usla maklighets skull inte för en enda gång och för ett enda handtag kunna förmå sig till en aldrig så liten rörelse ur denna maklighet, då föreningen för en gångs skull begär något för sig själv.

Den ena efter den andra av dem, man möter, skall här få komma med sina stickord om Djurgården utan att det tycks bekomma herrar gubevaras djurgårdare någonting eller få merbemälda herrar på den tanken att lite hjälp nog lättar bekymren en smula och ger återstudstus åt gläporden.

Det är strunt, övermåttan strunt. Det är ambitionslöst och ansvarslöst, och det är en skam framför allt.

Varför skall inte Djurgårdens medlemmar kunna offra någonting. Se på Linné! Deras prestation var ett mästerstycke. Deras lag blev trea, och var ett lag utan stjärnor men av hjältar. Det var en sammanhållningens, föreningsentusiasmens, självkritikens och uppoffringens triumf, som alla skulle ha gott av att ta som exempel.

Jag kan inte säga hur allvarligt upprörd jag är över det inträffade, och hur mörka jag ser skuggorna, som detta dundernederlag kastar framför sig. Det fanns ett tag glimtar av hopp i mörkret, glimtar, som visade arbetslust här, förmåga där, möjligheter här och entusiasm där. Och det borde väl vara utslutet, att alltsammans var synvillor. Den allmänna idrotten hos oss får inte somna utav, det får inte ställas någonting på avskrivning hos oss.

Sektionsstyrelsen för allmän idrott får lov att lägga manken till. Den är tvungen att komma med litet mera initiativ, litet mera lust till att få fram resultat, litet mera nytt. Det är inte bara att komma med ett sommarprogram och låta dess tävlingar gå av stapeln. Det gäller ingenting mer eller mindre än att komma ur en återvändsgränd, vari det håller på att bli smalare och smalare i stället för tvärtom.

Det är kanske hårda ord, alltsammans det här. Och de kunna kanske synas oöverlagda. Må vara! Men saken är ingen struntsak. Och vederbörande herrar få lov att tåla litet kritik. Ty bakom alltsammans ligger den stora omtanken om Djurgården. Vilken borde vara lika stor hos några stycken till.

Snärt en.

Svenska Dagbladets stafett-löpning är överstånden. För denna gången. Vilket känns obeskrivligt skönt för den, som fått sig anförtrött att handhava laget.

(Forts. sid. 10.)

BROTTNING.

Juniortävlingarnas slutreferat.

Den 4 mars gick serietävlingen numro två av stapeln i föreningens stadionlokal. Som kvällens första par gingo Davidsson och G. Pettersson.

Det blev en hård kamp. Den yngre men kraftige Pettersson bjöd sin äldre och mer erfarne antagonist ett gott motstånd. Efter 10 min. fick Davidsson tillfälle applicera en backhammer, som med thy åtföljande överstörtning tvingade P:s skuldror i mattan.

Efter dessa möttes Einar Svensson och »Enskede»-(Blomkvist).

Det blev en jämn kamp där greppen växlade rätt så livligt, men Svensson, som går framåt för varje tävling, tog så småningom hand om initiativet mot den gamle energiske »Enskeden». Då 7 min. förgått fick Svensson tillfälle anbringa en bröstkoppling, som totalt låste in vår Enskedes vidare attityder och var Svensson därmed vorden segrare.

Så möttes den starke Öster och den slanke G. Eriksson. Den senare, som är totalt ny på brottningsgebitet, kunde givetvis ej annat än hålla sig på defensiva. Öster, som synes få gamla taktik-erfarenheter och fortfarande går framåt, kastade redan efter 2 min. sin motståndare medelst en halv Nelson.

Kvällens fjärde par G. Pettersson och Blomkvist gick därefter en »rond» om 4 min., vilken Pettersson efter ett aggressivt arbete medelst ett gott utfört lindénagrep avgjorde till sin favor.

Därmed var den energiskt tränande »Enskede» ur leken för denna gång.

Mötet Eriksson—E. Svensson blev ett lätt byte för den senare. Redan efter 3 min. var saken utagerad. Med en klämmigt anbragt backhammer förpassades Erikssons skuldror i mattan och var även han, E., därmed ur leken.

Tävlingarnas sjätte par voro Davidsson—Öster. Öster bjöd nu på ett betydligt bättre arbete sedan föregående tävlingar, men Davidsson lyckades dock efter 8 min. aggressiv kamp kasta honom medelst överstörtning.

Härefter mötte Davidsson E. Svensson, som han kastade förvånansvärt lätt. Redan efter 1½ min. lät Svensson överrumpla sig och det till och med på eget specialgrepp, nacksving.

Åttonde paret G. Pettersson—Öster bringade en överraskning. Unge P., som vid föregående tävling kastade Ö. relativt lätt fick nu se sig försatt i samma situation och kastad på samma tid av Öster, vilken senare tydligen har till specialitet att betala och kvittera fermt, som ju också ingår i hans dagliga gebit.

Grepp: bröstkoppling med åtföljande nacksving.

Så kom kvällens nionde och sista kamp, där E. Svensson mötte Öster. Här gällde det strid om 2:a och 3:e plats vid kvällens tävlingar.

Det blev, som sig bör, då det gäller topp-placeringar, en hård kamp. Båda brottarna bringade varandra ideligen i

JUNIORTÄVLINGARNA.

1. omgången:

1. K. Davidsson	5 segrar		
2. E. Svensson	3 »	1 nederlag	
3. G. Pettersson	4 »	1 »	
4. K. Kjellström	2 »	2 »	

2. omgången:

1. K. Davidsson	3 segrar		
2. E. Svensson	3 »	1 nederlag	
3. H. Öster	2 »	2 »	
4. G. Pettersson	1 »	2 »	

3. omgången:

1. K. Davidsson	2 segrar		
2. H. Öster	1 »	1 nederlag	
3. E. Svensson	1 »	1 »	

Slutresultat:

1. K. Davidsson	10 segrar
2. E. Svensson	7 »
3. H. Öster	5 »
4. G. Pettersson	5 »

svåra situationer, men lyckades gå ur varandras utlagda snaror. Efter 6 min. applicerade emellertid Svensson en backhammer, därpå kombinerades bröstkoppling, som smärtfritt fällde Öster.

Resultaten efter andra omgång blev följande: Dagens: 1. K. Davidsson 3 segrar; 2. E. Svensson 3 segrar och 1 nederlag; 3. H. Öster resp. 2 och 2; 4. G. Pettersson resp. 1 och 2.

Totalresultat efter 2 omgångar: K. Davidsson 8 segrar, E. Svensson 6 segrar 2 nederlag, H. Öster resp. 4 och 4, G. Pettersson resp. 5 och 3.

Av totalresultatet framgår att Pettersson har 1 seger mer än Öster, men då Öster kastat P. i andra omgången ställes Ö. framför P.

*

Den tredje och sista omgången i juniortävlingarna hölls den 20 mars.

Som placeringarna voro givna på förhand röntede denna omgång beklagligt nog ej på långt när det intresse, som man hade skäl att vänta.

Men alla skola delta i varje omgång och ej som nu var fallet falla ifrån efter varje omgång så att vid den sista omgångens början endast pristagarna, de självskrivna, kvarstå till slutkamp.

Så får saken ej fortlöpa, då förfuskas hela idén med dessa s. k. tränings-tävlingar.

Meningen med dylika tävlingar är icke att de äro till för endast de som bliva pristagare. Huvudändamålet med dessa tävlingar är att söka få alla våra brottare i god kondition till kommande större tävlingar samtidigt som de skola vara en chans för de mindre förmågorna, vilka genom ett flitigt deltagande även kunna vinna placeringar, i den en och annan gång inträffade toppbrottarnas bortavaro. Dessutom är det så många ting, som

spela in vid serietävlingar, vilket gör att nära nog alla hava chanser, om de med allvar träda in vid tävlingar som dessa.

Till kommande säsong ämnar sektionens styrelsen uppställa s. k. »tröstpris», om vilka de brottare skola få tävla, som icke uppnått placering vid de ordinarie tränings-tävlingarna.

*

Och nu till sista omgångens brottningar.

Här möttes Öster—E. Svensson. Öster, som tränat flitigt, hade åter gått stadigt framåt och bjöd den unge Einar hårt motstånd. Efter 2 min. brottning var Öster nära fall men lyckades gå ur ett nacksving. Ju längre tiden gick ju bättre blev Öster. Och i den 10 minuten lyckades Öster applicera ett nacksving som förpassade unge Einars skuldror i mattan.

Så möttes de till åren äldste i dessa tävlingar, Davidsson och Blomkvist. I 4 och en halv minut lyckades »Enskede» hålla Davidsson, då en backhammer med åtföljande bröstkoppling avgjorde det hela till den senares fördel.

Härefter sammandrabbade tävlingarnas för dagen två bästa, Davidsson och Öster. Det blev ett hårt envig.

Öster bjöd Davidsson ett aktningvärt motstånd. Först gingo de 15 min. på poäng, där de voro rätt så jämna. Efter pausen syntes dock Davidssons större rutin framträda. I den tredje min. kom också lönen för mödan. Med en flygande mara var Öster borta, vadan Davidsson alltså segrade på sammanlagt 18 min.

Så ställde det sista paret upp i denna tredje och sista tävling. E. Svensson och Blomkvist. Här fick den äldre Blomkvist vidkännas sitt andra nederlag för dagen. — Svensson lyckades redan efter ett par min. få in en fint kombinerad armkoppling, som omedelbart ledde till för honom gynnsamt resultat.

Tredje omgångens placeringar fingo således följande utseende: 1. K. Davidsson 2 segrar; 2. H. Öster 1 seger och 1 nederlag; 3. E. Svensson 1 seger och 1 nederlag.

Juniortävlingarnas totalresultat: Segrare: 1. K. Davidsson 10 segrar; 2. E. Svensson 7 segrar; 3. H. Öster 5 segrar; 4. G. Pettersson 5 segrar.

*

Härmed äro denna säsongens juniortävlingar utagerade och det är att hoppas de hava haft sitt goda med sig, de yngres bibringande av högre insikter i »den äldsta av idrotter» samtidigt vinnande en god fysisk träning.

Brottarejuniorer! Vi önska och hoppas att Ni nu ligga i och ej »tappa sugen» till kommande säsong utan att Ni då återkomma och hava med Eder nya kamrater, som kunna få lära sig denna idrott som Ni själva visat Eder hava så stort intresse för.

Alltså på gensyn i september.

C. H. J. S d h.

Femkamp.

Sektionen har för att få brottningen mera allmänt utbredd och för att få den mera känd tänkt att brottningen skulle få återerövra den position den förr innehade bl. a. på den allmänna idrottens område, genom att anordna s. k. femkamp Pentathlon, vilken skulle anordnas under den för brottarna döda sommarsäsongen, varigenom de kunde hålla sig i god kondition under sommaren.

Samtidigt kunde proselyter vinnas för brottningen bland de allmänna idrottsmännen, varigenom brottningskickligheten kunde höjas bland dessa, så att vi snart kunde få återse en verklig femkamp på dess allmänna idrottsprogram.

Ty att som nu är fallet se »finalen» 1,500 meter gå i ett tempo som oftast är rent löjeväckande gör ingen glad, allra minst den som beundrar den gamla femkamp med verklig final i ett envig — brottning. Ingen — aldrig så litet insatt — kan väl förneka att en femkamp där brottning ingår den senare utförd med brio går vida utöver den låftmanska femkampen och ändock var dennes fader vår sektionens förste ordförande. Men tiderna förändras.

Alltnog — brottare, de av Eder och även allmänna idrottsmän som äro intresserade för saken, torde infinna sig till möte å vår stadionlokal torsdagen den 26 juni kl. 8 e. m., då frågan kommer att bli närmare diskuterad, program och dagen fastställas.

Obs! Infinn Eder mangrant och punktligt.

De grenar som förslagsvis komma att uppställas äro löpning 200 meter, längdhopp, spjutkastning, diskus och brottning, vilka grenar ju äro i enlighet med de gamla principerna för femkamp.

Efterlyses.

Var finnes Femkampsprisets donator?

Härmed väddar sektionstyrelsen till en var medlem att förhjälp oss att få vet-skap om var han finnes med snaraste.

Till ledning kunna vi nämna att han senast var synlig vid sista brottningsstävlingarna å Cirkus, då vi på grund av den rådande trängseln råkade förlora den celebre okände ur sikte. Signalement: En späckad plånbok och ett levande donatorsintresse för speciellt brottning.

Alla upplysningar och närmare meddelanden som kunna vinnas emotses av sektionsskreteraren pr Allm. telefon K. 2470.

Z e u s.

**Betala årsavgifterna
punktligt!**

**K. ANDERSON
HOVJUVELERARE**

OPERAHUSET — 1 JAKOBSTORG 1

(Forts. från sid. 8.)

Ett par veckors intensivt arbete är avslutat, ävensom de sista dagarnas före tävlingen oavbrutna påringningar till deltagarna med en sista påstötning och försök att krama ur dem ett alldeles bestämt löfte att delta och komma upp till samlingen söndag förmiddag kl. 10. Både medlemmarna i laget jämte reserver lovade också att säkert komma, och kl. 11 hade ett tjugotal infunnit sig! Men det är ju så påkostande att stiga upp litet tidigt en söndagsmorgon för att inte tala om besväret att resa ut till så avlägset belägna orter som Danderyd eller Djurholm för att löpa en sträcka för föreningen! Juniorlaget sprack, och det blev därför möjligt att pr bil utpostera de bästa av pojkarna på de i seniorlaget vakanta platserna. Härigenom kunde vi fullfölja tävlingen och lägga beslag på 32:a plats. Placeringen hade säkert blivit åtskilligt bättre, om ej K. Widgren, som löpte första sträckan, haft oturen bli omkullsprungen på Stadion, varvid han kom efter och samtidigt illa skrapade sitt ena knä. Men heder åt »Pjuten», som löpte med, oaktat han dessutom på lördagen blivit opererad för en svullnad under ena foten! H. Wallin m. fl. äro även värda beröm för att de deltagit, när de sågo, att laget ej blev fulltaligt. Heder åt sådana pojkar, som verkligen inse, att medlemskap förpliktigar!

C e g e.

Ja, så olika falla orden. Lika litet som jag kunnat vägra införa »Ceges» inlägg har jag kunnat inse varför jag skulle undanhålla Djurgårdarens läsare »Snärtens» temperamentsfulla, kanske en smula ivriga och nervösa, men säkerligen välmående rader.

Självt anser jag förarbetet både lyckat och misslyckat, men bra såsom lärdom till nästa år. Då vi måste gå tillväga på annat sätt, onödigt att redan nu preparera. Av skadan blir man vis, och djurgårdarna ha i alla händelser ingen anledning att tappa modet. Ha vi bara förtroende för varandra, så reder sig nog allting.

Facit av terränglöpningarna.

Deltagareantalet i vårens terränglöpningar har icke varit vidare anmärkningsvärt, och i stort sett voro icke heller resultaten något att förhåva sig över. Dock hava dessa tävlingar varit synnerligen intressanta, tack vare Kurt Widgrens deltagande. Widgren, som ännu är junior, har vid dessa tävlingar visat sig vara en löparetalang av guds nåde, av vilken man kan vänta mycket. Lekande och lätt, med en mästares stil och teknik, har han avfärdat alla sina konkurrenter och det hade varit intressant att få se honom i tävling med Stockholms bästa i en skaplig terräng. Tekniskt sett är han en av våra allra bästa löpare och med träning och tävlingserfarenhet kan han bli en svår konkurrent med de allra främsta. Men, bästa Kurt, det behövs mycket arbete för att bli en mästare, och först och främst ett gott råd: sluta upp med det tvivelaktiga nöjet att vara ett sorgebarn i fotbollslaget. Du har en lysare framtid på löparebanan. Lyd rådet och bli en storhet. Djurgården behöver glädjeämnen.

N b g.

Wählin

debuterade för året i Marathonlunken om distriktsmästerskapet den 25 maj. Det vill säga han vann inte, men blev inte sämre än tvåa, vilket var hederligt. Tiden var dålig, men dagen var varm och Wählin trivs bäst, när det är kallt.

Stora juniortävlingar

i allmän idrott, det vill säga, för juniorer under 17 år, komma att anordnas av juniorsektionen — n. b. om den hinner bildas, annars av allm. idrottssektionen — under senare delen av juli och början av augusti. Redan nu är det därför bäst att börja träna så smått för att försöka lägga embargo på de fina vandrings- och hedersprisen.

Företvarande juniormedlemmar få bereda sig på hård konkurrens från en knippta nya, som de närmaste dagarna — till ett antal av minst tjoget — komma att ingå i föreningen.

Stadgar för fru M. Hellbergs vandringspris i kast.

§ 1.

Vandringspriset är uppställt som seriepris i kast, och äger tävlan därom årligen rum i samband med tävlingarna om föringsmästerskapen i allm. idrott.

§ 2.

Kastserien omfattar kulstötning samt spjut- och diskuskastning, bästa hand, och blir den vinnare, som i dessa grenar sammanlagt, enligt Svenska Idrottsförbundets poängberäkning för tiokamp, uppnår högsta poängsumman.

§ 3.

För att förbli tävlandes ständiga egendom skall vandringspriset erövrats tre gånger, oavsett den årliga ordningsföljden.

§ 4.

Rätt att tävla om detta pris tillkommer varje medlem av Djurgårdens Idrottsförening, som är berättigad att delta i föreningens mästerskapstävlingar i allm. idrott.

Stadgar för frkn Maud Hellbergs vandringspris i hopp.

§ 1.

Vandringspriset är uppställt som seriepris i hopp, och äger tävlan därom årligen rum i samband med tävlingarna om föringsmästerskapen i allm. idrott.

§ 2.

Hoppserien omfattar höjd-, längd- och stavhopp och blir den vinnare, som i dessa grenar sammanlagt, enligt Svenska Idrottsförbundets poängberäkning för tiokamp, uppnår högsta poängsumman.

I övrigt gälla samma bestämmelser om vandringsprisets erövrande, som för fru Hellbergs vandringspris i kast.

Djurgårdare

Du blir väl rakad, klippt och behandlad om Du går till

Raksalongen Majorsgatan 2
påstår en av våra revisorer.

Redaktionellt.

Ja, nu är halva varvet tillryggalagt, och det är bara ett halvt kvar till nästa stafettväxling. Hur jag löpt denna halva av loppet, i vilken form, stil och fart, tillhör icke mig att yttra mig om. Och det är inte därför som detta redaktionella meddelande tillkommit, utan för att ge mig tillfälle till ett par upplysningar.

För det första är det om julinumret. Litet var har väl hört talas om något där typografernas avtal heter. Nåväl, detta utgår den första juli, och man väntar därvid strejk. Det är nämligen det originella, att man, när ett avtal går ut, först strejkar ett tag, innan man ingår ett nytt avtal.

I alla händelser — för att komma till den långa satsens korta mening — så vet varken jag eller N. I:s tryckeri, när julinumret kan utkomma. Varför jag velat förutskicka, att detsamma, eventuellt, blir ihopslaget med augustinumret — n. b. om den kalkylerade strejken till dess hinner ta slut.

Vidare!

De hittills utkomna numren ha varit stora, inte sant? Men frågan är om de komma att bli det. Det mesta har jag skrivit själv, resten har jag fått k ä x a och t i g g a mig till. Och det är de båda sista sakerna jag nu ämnar sluta med. Jag orkar faktiskt inte k ä x a mera. Varför numren komma att bestå av endast det jag hinner skriva själv. Varvid naturligtvis en hel del blir överhoppat av det som sker.

Förresten anser jag inte, att jag skall behöva k ä x a och t i g g a. Då vederbörande i stället borde få be om att få skriva i Djurgården. Ty lika mycket som det är en heder att vara djurgårdare är det hedrande att få skriva i deras organ. Åtminstone tar jag det så, de tjugufem blanka silverkronorna till trots.

Jag föreställer mig, att detta, en del medarbetares omöjlighet, har varit en bland orsakerna till trötthetsstecknen hos mina företrädare i redaktionsstolen. I så fall är mycket dem ursäktat både för numrens sena ankomst och ibland skälligen urgamla innehåll.

Förresten önskar jag alla Djurgårdarens läsare en glad och trevlig midsommar, långt bortom allt vad fotboll, idrott och Stockholmsluft heter. Tillsammans med glädje, dans, loge och midsommarnattsstämning.

Redaktören.

OM DU VILL TRÄFFA IDROTTS-
KAMRATER SÅ GÅ ALLTID TILL

FEITH'S

Strandvägen 1, Drottninggat. 40
Hornsgatan 1 ∴ Sveavägen 21

I vimlet.

Runn,

mångomtalad bollfångare i Djurgårdens representationslag för några år sedan, kanske den bästa vi och Sverige någonsin haft, är på väg över Atlanten i och för farmstudier i Syd-Amerika. Lika visst som våra hjärtliga lyckönskningar följa honom, lika visst måste vi erkänna, att han kommer att saknas den tid han är borta. Djurgårdaren blir emellertid snarast i tillfälle att berätta om hans öden, berättade av honom själv.

Andersson,

Sune, A-lags-centern, blev årets första olycksfågel. Innehavare av årets första olycksfall. Mot Westermalm knäckte han något litet ben någonstans uppe i axeln, med vilken skada han dock medspelade hela matchen. Därefter armen i band en tid, med snabbt tillfrisknande och fullfärdighet redan till första matchen mot tyskarna.

Frykman

måste ovillkorligen ha en blomma för sitt tidsuppoftande, intresserade och jäktiga arbete dels för tyskarnas, nürnbergare och hamnövare, vistelse här, dels för åvägabringandet av Djurgårdens kontrabesök i Hannover och Hamburg. Tyskarnas otvetydiga sympatier för Djurgården, varom vi erhållit otaliga bevis, äro naturligtvis till en stor del Puttes förtjänst, då han representerat vårt aktade namn med den hjärtlighet, kamratlighet samt oklanderliga vederhäftighet och pondus, som ingivit enbart förtroende och sympati.

Hagman

ligger sedan ett par månader tillbaka sjuk å St. Eriks sjukhus och skulle säkert sätta ett kolossalt värde på besök av medlemmarna. Hans närmare adress är Östra flygeln, Avdelning 13, 1 tr. Besöks-tiden vardagar kl. 1—2 och söndagar kl. 1—3 e. m. Jag väddar till de som kunna att gå dit.

Flech,

Arthur F. Flech, heter vår senaste utländska medlem. Han var de båda sista lagens impressarie, representant för Deutsche Sportzeitung. Tillsammans med Frykman har han energiskt arbetat för Djurgårdens Tysklandsresa, och är väl närmast den, som har hedern av den ekonomiskt lyckliga lösningen. Tillsammans med vår aktade Klehan har han också dryftat old-boys-resan. För Djurgården hyser han de allra största sympatier.

K. ANDERSON

HOVJUVELERARE

OPERARUSET — 1 JAKOBSTORG 1

Uppsnappat

Decemhernumrets (1918) artikel »Några råd vid val av skidor» har klippts av Skånes Gymnastikförbund och införts i dess årsbok 1919.

Vårfesten gav c:a 1000 kronor i netto åt Hjälpfonden, som därmed med ens ser sig i stånd att möta ersättningskrav.

Nürnbergarnas ordförande överlämnade vid banketten efter Djurgårdens match en trevlig samling kolorerade vyer över Nürnberg, med dedikation.

Stadgarna, Djurgårdens, äro en eftersökt vara, genom sin synnerligen förtjänstfulla form. Man har redan gjort hemställan om att få låna ett korrekturavdrag vid ombildandet av en förening!

Ett sjuttiootal medlemmar, med vilkas bristande fullgörande av skyldigheterna till föreningen tidigare överstyrelser haft stort överseende, utvoterades på sista Överstyrelsesammanträdet.

En liten klubb, med bara skolpojkar, är, på uppslag av Ala, betänkt att lägga sina vidare öden i Djurgårdens förfarna händer. Exemplet borde smitta, anskaffandet av juniorer nämligen.

Medlemsbladet för 1916, 1917 och 1918 i kompletta, snygga årgångar finnas till salu för 2 kronor per årgång, och erhållas mot postförskott (i så fall + portoavgift) eller å expeditionerna efter hänvändelse till redaktionen.

Johansson,

populär bland tyskarna under namnet »Melchior» måste ha ett erkännande härvidlag. Hans hygglighet att ta semester för att biträda vid värdskapet var enastående och hans kunskaper i tyskan av ovärderlig nytta.

N. N.

som utan vederbörligt tillstånd lånade ett par av de nyaste boxhandskarna samt ett par gymnastikskor härom dagen uppe på klubblokalen torde omedelbart hänvända sig till Swanberg (Allm. Vasa 8853) för undvikande av obehag. Då herr N. N. är väl känd torde han göra det omedelbart, och senast den 24 juni.

Gedigna
Guld- och Silverarbeten

Juvelerare

O. B. Sjögren

Drottninggat. 80, (hörnet av Kungsgat.)

HANSA

FÖRSÄKRINGSRÖRELSE

Aktiekapital & reservfond
Kr. 6.000.000

Aktiebolaget
CARL W. PETERSÉN

Herkulesgatan 4 - Stockholm

Telefoner: RIKS 14 28, 123 54, 230 82 - STHLM 118 87.
Telegramadr.: "V O L T G A S"

Engroslager av:

Elektrisk Installationsmaterial :: Belysningsarmatur :: Glas

*Alla Djurgårdare
ekipera sig bäst
och fördelaktigast
hos*

Paul U. Bergströms A/B
DROTTNINGGATAN 74-78
STOCKHOLM

VID MÅLET

för erhållande av förstklassiga Artiklar till
**SOMMARSPORT, BOXNING,
FISKE, JAKT och SKYTTE**
är Ni först då de inköpas hos

Mauritz Widforss' H.-A.-B.
— Kungl. Hovleverantör —
Klarabergsgat. 31, Drottninggat. 88, Götgat. 11

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholm - Drottninggatan 6

Filialer i: _____

GÖTEBORG, MALMÖ, UPPSALA,
ESKILSTUNA, SUNDSVALL,
JÖNKÖPING och KARLSHAMN.

SPJUTSKAFT

Rakväxta, kvistrena
och starka spjutskafft

säljas billigt.

**Bröderna Sandströms
Skidfabrik**

GÖTGATAN 100 - STOCKHOLM.
Tel.: Allm. 33 45. .: Riks 95 65.

Telegram!

Telegram!

**Fotbollar - Målvaktshandskar
Tennisbollar - Golfbollar
Boxhandskar - Boxbollar m.m.**

av mina välkända engelska fabrikanter tillverkningar hemkomma i *Mars månad*. Order emottagas tacksamt.

PER LANGBORG

H. K. H. Kronprinsens Hofleverantör
IDROTTSMAGASINET
5 Birger Jarls gatan, Stockholm.
Katalog utkommer i April månad.

Djurgårdare!!

Ni köpa Edra idrottsartiklar
bäst och billigast i

**A.-B. Ruben Gelbord, Sportaffär,
11 Sibyllegatan 11**
Blå linje stannar utanför.

Allm. Tel. 89 98.

Riks Tel. 89 98.